

Ấn Phẩm Số 26-39 | THÁNG 03/2026

TRỤ CỘT THỨ
NHẤT:
“CHỈ CÓ MỘT
THÂN THỂ”

Không Phải Một Tổ
Chức, Mà Là Một
SINH THỂ

WWW.TIENGNOICUALETHAT.VN

Sự Sống Màu Nhiệm Trong Đấng Christ

Trần Hồng Ân, M.Div.

“Chỉ có một thân thể, một Thánh Linh, như anh em bởi chức phận mình đã được gọi đến một sự trông cậy mà thôi...”

(Ê-phê-sô 4:4)

Trong ba chương đầu của thư Ê-phê-sô, Sứ đồ Phao-lô đã đưa chúng ta lên đỉnh núi của những phước hạnh thiêng liêng. Nhưng bắt đầu từ chương 4, ông chuyển hướng từ "những gì chúng ta tin" sang "cách chúng ta sống". Lời kêu gọi đầu tiên và quan trọng nhất vang lên: “phải ăn ở một cách xứng đáng với chức phận mà Chúa đã gọi anh em”.

Để bước đi một cách xứng đáng, Sứ đồ Phao-lô không yêu cầu chúng ta làm những việc kinh thiên động địa, mà ông đưa ra một mệnh lệnh: “Dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh”. Mệnh lệnh là gìn giữ những gì đã được Đức Chúa Trời hoạch định trước khi sáng thế trong Đấng Christ thông qua ấn chứng của Đức Thánh Linh.

Để thực hiện điều này, chúng ta cần hiểu rõ 7 trụ cột chống đỡ ngôi

nhà đức tin, và trụ cột đầu tiên là: “Chỉ có một thân thể”.

Tại sao lại là “thân thể”? Và “thân thể” này liên hệ thế nào đến Ba Ngôi Đức Chúa Trời – Đấng mà chúng ta đang đồng đi cùng? Tại sao chỉ có một thân thể?

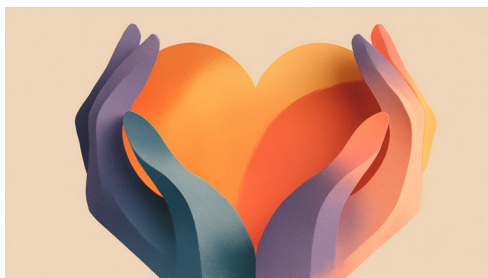
1. Không Phải Một Tổ Chức, Mà Là Một SINH THỂ

Sứ đồ Phao-lô không gọi Hội Thánh là “một tổ chức Cơ Đốc” hay “một hiệp hội tôn giáo”. Ông gọi đó là “một thân thể” (sōma).

Thân thể là một sinh thể sống. Các bộ phận trong cơ thể chúng ta – tim, phổi, tay, chân – không ký hợp đồng với nhau để làm việc chung. Chúng không cần phải “cố gắng” để hiệp một. Chúng là một vì chúng chia sẻ chung một hệ thống tuần hoàn, chung một DNA, và chung một sự sống.

Khi Phao-lô nói “Chỉ có một thân thể”, ông đang đánh thức chúng ta khỏi một ảo tưởng sai lầm. Chúng ta thường nghĩ rằng mình đi nhà thờ, tham gia các ban ngành là để đóng góp vào một tổ chức. Không! Khi bạn tin nhận Chúa Giê-su Christ, Đức Chúa Trời đã cấy ghép bạn vào trong một Sinh Thể Sống màu nhiệm. Bạn trở thành một tế bào, một chi thể hữu cơ mang sự sống của Đấng Christ.

2. Một Thân Thể: Được Tạo Nên Bởi “CÔNG VIỆC” Của Đấng Christ.

Để hiểu được sức nặng của cụm từ “Một Thân Thể” đối với các độc giả đầu tiên tại Ê-phê-sô, chúng ta cần lùi lại bối cảnh lịch sử của chương 2.

Thế giới cổ đại bị chia cắt bởi một bức tường thù hận khổng lồ, sâu sắc và cay nghiệt hơn bất kỳ sự phân biệt chủng tộc nào ngày nay: Bức tường giữa người Do Thái (những người có luật pháp, có giao ước) và Dân Ngoại (những người bị coi là ô uế, không có Đức Chúa Trời). Sự chia rẽ này dường như không thể hàn gắn.

Sự hiệp một này không bắt nguồn từ thiện chí của con người, mà được sinh ra từ Công Việc của Chúa Giê-su Christ trên thập tự giá thông qua sự sống lại. Sứ đồ Phao-lô khẳng định trong Ê-phê-sô 2:15 rằng Chúa Giê-su đã “lấy cả hai lập nên một người mới trong Ngài”.

Đây là một khái niệm mang tính đột phá và độc đáo. Chúa không biến người Dân Ngoại thành người Do Thái, hay ngược lại. Ngài tạo ra một “chủng loại” hay một “cộng đồng” hoàn toàn mới: Cơ Đốc nhân, hay Thân Thể của Đấng Christ.

Chúng ta là “Một Thân Thể” vì tất cả đều được mua bằng cùng một dòng huyết (Công vụ 20:28). Nếu ai đó trong chúng ta vẫn còn giữ những định kiến về vùng miền, sắc tộc, hay địa vị xã hội, người đó đang vô tình muốn dựng lại bức tường mà Chúa Giê-su Christ đã đổ huyết và mạng sống mình ra để phá hủy. Sự hiệp một, do đó, là bản chất cốt lõi của sự cứu rỗi.

Một thân thể cũng đồng nghĩa chỉ có một Hội Thánh, được lập trên chính công việc của Đấng Christ, do đó vị sứ đồ kêu gọi mọi người từ bỏ các “thân thể khác” để được Ngài lập nên hay thêm vào chỉ một Hội Thánh này.

3. Đa Dạng Trong Chức Năng, Hiệp Nhất Trong Sự Đau Đớn

Một sai lầm phổ biến khác là đánh đồng sự hiệp một với sự đồng nhất.

Đồng nhất là khi mọi người phải mặc áo giống nhau, suy nghĩ y hệt nhau, và làm những việc giống nhau. Nhưng hãy nhìn vào cơ thể của bạn. Con mắt không giống cái tai. Đôi chân hoạt động hoàn toàn khác với bàn tay. Nếu toàn bộ cơ thể chỉ là một con mắt khổng lồ, thì làm sao chúng ta có thể bước đi?

Sự mâu thuẫn của “Một Thân Thể” nằm ở chỗ Đức Chúa Trời thiết kế nên sự đa dạng. Ngài ban cho chúng ta những ân tứ khác nhau, tính cách khác nhau, và chức vụ khác nhau. Sự hiệp một chân thật là khi sự đa dạng đó cùng phục vụ một mục đích chung dưới sự điều khiển của Đầu. Nói cách khác, chúng ta hiệp một trong sự khác biệt. Sự khác biệt không hướng đến sự chia rẽ nhưng sự đa dạng trong sự hiệp một.

Và có một phép thử rất thực tế để biết chúng ta có đang sống như “một thân thể” hay không: Đó là sự đồng cảm trong đau đớn.

Nếu bạn vô tình dùng búa đập vào ngón tay cái, bạn sẽ phản ứng ra sao? Khi ngón tay đau, toàn bộ hệ thần kinh báo động, cái miệng sẽ kêu lên, bàn tay kia sẽ buông búa xuống để ôm lấy ngón tay bị thương, đôi mắt sẽ ứa lệ, và trái tim sẽ đập nhanh hơn. Tất cả các chi thể đều dừng lại để tập trung chữa lành cho phần bị tổn thương.

Trong Hội Thánh cũng vậy. “Lại, trong các chi thể, khi có một phần nào bị đau đớn, thì cả thân thể đều chịu đau đớn chung; với một phần nào được tôn trọng, thì cả thân thể đều cùng vui mừng” (1 Cô-rinh-tô 12:26).

Bạn không thể nói rằng mình yêu mến Chúa (Đầu) nhưng lại đứng trước nỗi đau của anh em mình (Thân Thể). Một Cơ Đốc nhân nói rằng: “Tôi chỉ cần giữ mối tương giao cá nhân với Chúa là đủ, tôi không cần Hội Thánh, tôi không muốn dính líu đến những rắc rối của người khác” – đó là một Cơ Đốc nhân đang tự cắt đứt mình khỏi nguồn sống. Chúng ta cần nhau để tồn tại, vì hết thấy được gắn kết với nhau bởi công việc của Đấng Christ.

4. Một Thân Thể: Được Sống Động Bởi “LỜI” VÀ THÁNH LINH

Một cái xác chết cũng có đầy đủ tay chân, nhưng nó không có sự hiệp một, nó chỉ có sự tan rã. Điều gì giữ cho các chi thể gắn kết và hoạt động nhịp nhàng trong một thân? Đó là Sự Sống.

Trong Ê-phê-sô 4:4, Sứ đồ Phao-lô đặt “Một Thân Thể” ngay cạnh “Một Thánh Linh”. Nếu Đấng Christ là Đấng Kiến Tạo nên Thân Thể, thì Thánh Linh là Đấng ban sự sống cho Thân Thể ấy. (1 Cô-rinh-tô 12:13; Ê-phê-sô 1:13).

Chúng ta cần lưu ý một điểm thần học quan trọng: Sứ đồ Phao-lô bảo chúng ta “giữ gìn” sự hiệp một (câu 3), chứ không bảo chúng ta “tạo ra” nó. Tại sao? Vì sự hiệp một là công việc của Thánh Linh đã làm xong rồi thông qua công việc của Đức Chúa Giê-su Christ. Chúng ta không thể tạo ra sự sống, nhưng chúng ta có trách nhiệm bảo vệ sự sống đó đừng để bị tổn thương hay chia cắt.

Điều này dấy lên một loạt câu hỏi đáng suy ngẫm! Nếu chỉ có một thân thể tức là chỉ có một Hội Thánh được lập trên Đấng Christ (Ma-thi-ơ 16:18; 1 Cô-rinh-tô 3:11; Ê-phê-sô 2:20-22), vậy thì, có làm sao lại có đến quá nhiều Hội Thánh khác nhau ngày nay? Chúng ta đang gìn giữ hay tạo nên các “Hội Thánh” khác với những gì Đấng Christ đã lập? Phải chăng chúng ta đang tạo nên sự phân rẽ và chia cắt khi gọi mình bằng những danh xưng khác nhau? Chúng ta có đang gìn giữ những gì được tạo nên bởi chính công việc, lời, và danh của Đức Chúa Trời? Liệu Hội Thánh chúng ta tự sáng lập có đảm bảo được sự hiệp một ở cả hai phương diện: thứ nhất là hòa thuận với Đức Chúa Trời và thứ hai là hòa thuận với lẫn nhau (người Do Thái và Dân Ngoại)? Nếu một Hội Thánh mà có thể đảm bảo được hai khía cạnh này thì nó không còn là một thân thể tầm thường nữa mà là Thân Thể thiêng liêng của Đấng Christ.

5. Một Thân Thể: Mang Cùng Một “DANH” Của Đức Chúa Cha

Cuối cùng, khái niệm “Một Thân Thể” định hình danh tính hay danh phận của chúng ta thông qua Danh của Đức Chúa Trời.

Phao-lô khẳng định có “Một Đức Chúa Trời và Cha của mọi người” (câu 6). Điều này không có nghĩa Ngài là Cha của tất cả nhân loại theo nghĩa phổ quát, mà Ngài là Cha của tất cả các tín hữu trong gia đình đức tin.

Khi chúng ta mang cùng một Họ (Danh), mọi sự khác biệt bên ngoài đều trở thành thứ yếu. Đức Chúa Trời được mô tả là Đấng “trên mọi người” (tể trị), “qua mọi người” (hành động qua đời sống chúng ta) và “trong mọi người” (nội trú/cư ngụ).

Sự hiện diện của Cha trong mỗi chi thể là lý do tối thượng cho sự hiệp một. Bạn không thể yêu Cha mà lại ghét anh em mình, vì Cha cũng đang ở trong người đó. Khi Thân Thể bị xâu xé, Danh của Cha bị lu mờ. Nhưng khi Thân Thể hiệp nhất, thể gian sẽ nhận biết vinh hiển của Đức Chúa Trời.

LỜI KẾT

Sự hiệp một không phải là sự đồng nhất (nơi mọi người đều giống hệt nhau như những viên gạch đúc khuôn). Sự hiệp một của Thân Thể là sự đa dạng trong hòa hợp – như những ngón tay, ngón chân, mắt, mũi cùng phục vụ một mục đích dưới sự tể trị của cái Đầu là Đấng Christ.

Hôm nay, hãy nhìn xem chiếc cân của đời sống bạn. Một bên là ân điển vĩ đại đã cứu rồi và ghép bạn vào Thân Thể mầu nhiệm của Chúa. Bên kia là cách bạn đang sống, đang cư xử và mang lấy gánh nặng của anh em mình. Chiếc cân ấy có đang cân bằng không?

Sẽ không ai có thể tự mình làm cho chiếc cân ấy cân bằng nếu không trực tiếp đối diện với Đức Chúa Trời. Bạn không thể nói rằng mình đang “Đồng đi với Chúa” nếu bạn từ chối bước đi cùng Thân Thể của Ngài. Khước từ anh em mình chính là khước từ một phần chi thể của Đấng Christ.

Hãy đến trước mặt Chúa ngay giờ này. Hãy xin Đức Thánh Linh soi sáng để nhận ra những bức tường vô hình nào bạn đang tự dựng lên trong lòng mình. Hãy cầu xin sự tan vỡ, xin Ngài ban cho bạn một tấm lòng biết đau với nỗi đau của Thân Thể, và một ý chí sẵn sàng dùng “dây hòa bình” để gìn giữ sự hiệp một thiêng liêng. Bởi vì, chỉ khi chúng ta thực sự bước đi cùng nhau trong tình yêu thương, thể gian mới nhận biết chúng ta thuộc về Ngài.

MỘT ẢN PHẨM PHÁT HÀNH HẸNG THẮNG CỦA VBI PRESS

Tổng Biên Tập: Nguyễn Thanh Tuấn

Phó Biên Tập: Trần T. Hồng Ngọc

MỌI ĐÓNG GÓP XIN LIÊN HỆ: lienhe@vbi.edu.vn

090-999-1033—A. Tuấn—www.vbi.edu.vn

ẢN BẢN ĐIỆN TỬ PHÁT HÀNH TẠI: www.tiengnoicualetthat.vn

“Ấy là Ngài mà chúng tôi rao giảng, lấy mọi sự khôn ngoan răn bảo mọi người, dạy dỗ mọi người, hầu cho bầy tôi mọi người trở nên trọn vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời.” (Cô-lô-se 1:28)